

РЕШЕНИЕ

№ 8007

гр. София, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 12.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9515** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 45в от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано по жалба на И. А. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № РПЗТ-35/23.09.2022г. на председателя на Държавната Агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което е постановено настаняването му в помещение от затворен тип (ПЗТ) на основание чл. 45в, ал.1, от ЗУБ до отпадане на основанието или до приключване на производството му за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателят счита, че обжалваното решение е незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. От него не се установява в какво точно се състои заплахата, която той представлява за националната сигурност; не са изложени никакви мотиви в тази насока. Следвало е да бъде представена съответната информация на ответника, с която да може да се запознае и жалбоподателя и оттам – да упражни защитата си, именно въз основа на която информация да се постанови решението. Класифицираният характер на информацията не може да е пречка за предоставянето ѝ на жалбоподателя, по арг.от чл. 39а от Закона за защита на класифицираната информация.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът - председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли жалбата да се отхвърли. Твърди, че не е налице правен интерес от оспорване, тъй като жалбоподателят е бил освободен.

Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София -град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения административен акт, на основание чл.168, вр. ч.146 АПК, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

Жалбоподателят И. А. А., лице от мъжки пол, гражданин на С., [дата на раждане] , арабин, с ЛНЧ [ЕГН]. Същият е регистриран като лице, търсещо зарила от Република Б.. Молбата е подадена на 23.09.2022г. - потвърдена пред орган на ДАБ, видно от представения формуляр на л.18 от делото - молба с вх. № 09-3530 от 23.09.2022г. и с рег. № УП-21829 от 23.09.2022г.

С обжалваното Решение № РПТЗ-35/23.09.2022г. на председателя на ДАБ при МС жалбоподателят е настанен в помещение от затворен тип (ПЗТ) – Б. на основание чл. 45в, ал. 1 вр. с чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, по следните мотиви:

1) Въз основа на Писмо с вх. № 2-189/21.09.2022г. от Държавната агенция „Национална сигурност“, според което има основания да се счита, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност, поради което следва да бъде настанен в помещение от затворен тип по време на разглеждане на производството по разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила. В мотивите е посочено, че становището е обвързващо за административния орган, който е длъжен да действа при условия на обвързана компетентност.

2)Органът също е посочил, че И. А. А. е пълнолетно лице и не принадлежи към уязвима група по смисъла на пар.1, т.17 от ДР на ЗУБ. Обсъдено е, че лицето не е заявил наличие на семейни връзка на територията на страната, поради което принципът за запазване на семейството не се нарушавал.

Като доказателства по делото е приета административната преписка по издаване на оспорения акт.

Правни изводи на съда

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, неблагоприятно засегната от издадения акт, срещу обжалваем акт и в рамките на 14-дневен срок от връчване на решението - решението е връчено лично на 26.09.2022г., а жалбата е постъпила на 10.10.2022г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 45в, ал. 1-3 ЗУБ чужденец, търсещ международна закрила, се настанява в център от затворен тип с мотивирано решение на председателя на Държавната агенция за бежанците, след преценка за принадлежността на чужденеца към уязвима група. Решението по ал. 1 се издава в писмена форма и съдържа фактическите и правните основания за настаняването, реда и срока за обжалване, както и възможността за предоставяне на безплатна правна помощ и представителство.

Решение № РПТЗ-35/23.09.2022г. е постановено от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно разпоредбата на чл. 45в, ал. 1 от ЗУБ. Противно на защитната теза на жалбоподателя, в акта са посочени фактическите и правни основания за издаването му по чл. 45б, ал. 1, т. 3 ЗУБ, без да съществува изрично законово изискване за посочване на отделни, конкретни действия, с които лицето представлява заплаха за националната сигурност и за обществения ред, още повече, че в случая тези данни представляват класифицирана информация.

Съгласно чл. 45б, ал. 1, т. 3 ЗУБ, когато не може да бъде ефективно приложена

мярката по чл. 45а и след преценка на обстоятелствата в конкретния случай, чужденец, търсещ международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок в център от затворен тип, когато това се налага с цел защита на националната сигурност или обществения ред.

Не е спорно между страните, че жалбоподателят И. А. А. е чужденец, търсещ закрила по смисъла на определението, дадено в §1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Този факт се установява и с приетата по делото: Молба вх. № . № 09-3530 от 23.09.2022г. по описа на Дирекция „Миграция“ към Министерството на вътрешните работи (МВР). Не е спорно, че производството за предоставяне на международна закрила по отношение на чужденеца не е приключило към датата на издаване на оспореното Решение № РПТЗ-35 от 23.09.2022г. на Председател на ДАБ при МС.

В хода на административното производство по предоставяне на международна закрила, е постъпило писмо с вх. № 2-189/21.09.2022г, с което ДАНС уведомяват ДАБ – МС, че разполагат с информация, според която лицето И. А. А., представлява заплаха за националната сигурност и следва да бъде настанен в помещение от затворен тип по време на разглеждане на производството по разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила.

По силата на чл. 2, ал. 1 от ЗДАНС Агенцията е специализиран орган към Министерския съвет за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност. Съгласно чл. 6, ал. 8 ЗДАНС в правомощията на Агенцията попада осъществяването на контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република Б.. Част от тази контролна дейност е даването на становища по ЗУБ съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 ЗДАНС. Тя извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република Б., териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, вкл. свързани с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им (чл. 4, ал. 1, т. 11 ЗДАНС).

Въз основа на визираната законова регламентация, съдът намира за правилно становището на ответника, че преценката дали кандидатът за закрила представлява заплаха за националната сигурност е изключително правомощие на ДАНС и изразяването на становище по реда на чл. 41, ал. 1, т. 1 ЗДАНС за наличие на такава заплаха е обвързващо за административния орган.

Като се е позовал на разпоредбата на чл. 41, а л.1, т.3 от Закона за Държавната агенция „Национална сигурност“ (ЗДАНС), според който ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република Б., като дава становище по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по ЗУБ, както и на това, че преценката дали кандидатът за международна закрила представлява заплаха за националната сигурност е изключително правомощие на ДАНС, а председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 45б, ал.1 вр. с чл. 45б, ал.1, т.3 от ЗУБ, е издал обжалваното решение № РПТЗ-35/23.09.2022г., с което И. А. А., е настанен в помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателно приключване на производството за предоставяне на международна закрила. За да постанови решението административният орган е приел, че настаняването на чужденеца на външен адрес или в регистрационно-приемателен център от отворен тип е нецелесъобразно, поради

получената информация, че представлява заплаха за националната сигурност. Поначало мярката “настаняване в помещение от затворен тип” се постановява за целите на процедурата по предоставяне на международна закрила и необходимостта от установяване на факти от значение за нея и само по изключение по други съображения, което е видно и от член 8 от Директива 2013/33/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила, чиито разпоредби са въведени в българското законодателство чрез относимите текстове в ЗУБ. Постановяването на подобна мярка по реда на ЗУБ с оглед на постигането на други цели, а именно задържане на лицето с оглед на данни за извършено от него престъпление и опасността от укриване, не е в съответствие с целта на закона. Задържането за тези цели следва да бъде извършено от компетентните органи по предвидения за това ред и на предвидените основания в Наказателно-процесуален кодекс. Изрично в съображение 17 от Директива 2013/33 е предвидена възможността след като е образувано производство за международна закрила, кандидатът за международна закрила да бъде задържан и на други основания за задържане, включително основания за задържане в рамките на наказателни производства без връзка със статута на кандидат за международна закрила. Така съгласно пара. 17 от Директива 2013/33: „Основанията за задържане, установени в настоящата директива, не засягат други основания за задържане, включително основания за задържане в рамките на наказателно производство, които са приложими съгласно националното право, без връзка с молбата за международна закрила на гражданина на трета държава или лицето без гражданство.“

В член 8, параграф 3, първа алинея от Директива 2013/33 изчерпателно са изброени различните основания за задържане на кандидати за международна закрила, всяко от тях отговаря на конкретна необходимост и е самостоятелно. Макар да е от компетентността на българската държава да вземе мерки за гарантиране на обществения ред в страната и националната сигурност, тези мерки не остават изцяло извън приложното поле на правото на Съюза. Обхватът на изискванията във връзка с поддържането на обществения ред или националната сигурност не може да се определя едностранно от всяка държава членка. В член 8, параграф 3, първа алинея, буква д) от Директива 2013/33 е предвидена възможността да бъдат задържани всички кандидати за международна закрила, когато това се налага с цел защита на националната сигурност или на обществения ред, което според практиката на Съда на ЕС предполага все пак да се установи, че личното поведение на въпросния кандидат за международна закрила представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото или засяга вътрешната или външната сигурност на съответната държава членка. Относно понятията „обществен ред „ и „обществена сигурност“ по смисъла на тази разпоредба, следва да бъде съобразено даденото тълкуване от Съда на ЕС, а именно:

„Така Съдът приема, че понятието „обществен ред“ във всички случаи предполага да е налице, освен смущаване на обществения ред, каквото е всяко нарушение на закона, и действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес.“ – така в Решение на Съда (голям състав) от 15 февруари 2016 г. по дело J. N. ,С-601/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:84, т.65)

„Що се отнася до понятието „обществена сигурност“, от практиката на Съда следва, че то обхваща вътрешната и външната сигурност на държавата членка и че поради

това накърняването на функционирането на институциите и на основните държавни служби, запазването на живота на населението, както и рискът от сериозно смущаване на външните отношения или на мирното съвместно съществуване на народите или още накърняването на военните интереси могат да засягат обществената сигурност“ (т.66 от същото решение)

„Затова засягането на националната сигурност или на обществения ред може от гледна точка на изискването за необходимост да оправдава налагане или продължаване на мярката задържане на даден кандидат на основание член 8, параграф 3, първа алинея, буква д) от Директива 2013/33 само ако личното му поведение представлява действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес или пък вътрешната или външната сигурност на съответната държава членка.“(т.67 от същото решение).

„Всъщност подобна разпоредба не може да служи като основание за налагането на мерки за задържане, без компетентните национални органи във всеки отделен случай първо да проверяват дали създаваната от съответните лица опасност за националната сигурност или обществения ред е равностойна поне на тежестта на пораждащата от такива мерки намеса в правото на свобода на тези лица.“ (т.69 от същото решение).

Съгласно чл.58, ал.9 от ЗУБ, Председателят на ДАБ е длъжен да поиска становище на ДАНС.

Безспорен по делото е фактът на получаване на писмо от ДАНС, както и неговото съдържание. В същото е посочено, че в ДАНС е налична информация, според която има основание да се счита, че лицето представлява заплаха за националната сигурност и е поискано по време на разглеждане на молбата за закрила, да бъде настанен в помещение от затворен тип към агенцията. Тази фактическа обстановка изпълва хипотезата на чл.45б, ал.1, т.3 от ЗУБ - настаняване в център от затворен тип, когато това се налага с цел защита на националната сигурност.

Предвид становището на ДАНС, са налице основания, свързани със защитата на националната сигурност

В случая доколкото от ДАНС е дадено становище, което насочва хипотеза по т.3 на разпоредбата, то следва да се приеме, че административният орган към момента на издаване на заповедта е действал законосъобразно.

С оглед казаното в горния абзац, ирелевантни за приложението на чл.45в, ал.1 от ЗУБ са обстоятелствата кога жалбоподателят е напуснал страната по произход и каква е личната му бежанска история.

Няма данни лицето да принадлежи към уязвима група по смисъла на пар. 1, т. 17 от ДР на ЗУБ, което е обсъдено в мотивите на оспорения акт.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, като същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл.172, ал. 1 АПК вр. чл.45в, ал.5 ЗУБ, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. А., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № РПЗТ-35/23.09.2022г. на председателя на Държавната Агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което е постановено настаняването му в помещение от затворен тип (ПЗТ) на основание чл. 45в, ал.1, от ЗУБ до отпадане на основанието или до приключване на производството му за предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно, на осн. чл.45в, ал.5 ЗУБ.

СЪДИЯ: